

ענת סרנסקי העולם הזה

במחנה הפליטים ג'באליה יש עוצר זה כמה ימים. למעשה זוהי עיר שלמה, ובה 50 אלף נפש. יש שם, כך אמרו לנו בראגה, מחסור במזון, בעיקר לתינוק קוט.

במחנה הפליטים אל-בורג, שמר"ום לעיר, הקימו החיילים "קרב-לב", כך כינו רבים מתושבי העיר את החומה שהקימו החיילים בכניסה הראשית למחנה. כל מי שנכנס למחנה הפליטים או יוצא ממנו עובר בדיקות מדוקדקות, ונשאל שאלות אי-ספור למעשיו.

החגויות ברחובות הראשיים בעיר נפתחו בכוח. מי שלא פתח את חנותו נקנס. רבים מן החנוונים שפתחו את חנותיהם הצטוו לסגור אותם, כעונש עליהם שהיו סגורות. "מה שלא תעשה, אתה לא בסדר", אמר לנו משהו בחיך של ציניות מרירה.

פאיו אבררמה הומין אותנו לא-רוחציה צהריים במסעדה על חוף-הים של עזה. המסעדה נראתה כמו עשרות מסעדות הפזורות לאורך החוף לצד הכביש שבין צור לצידון בלבנון. גם שם ממוקמות המסעדות על החוף, יש להן חלונות גדולים שבעדן נשקפים רק ים וגלים. המסעדה היתה ריקה מאדם. אכלנו

ייעצ, עם שיחורום מבית-החולים, כי מישרי הממשל, שם ייחקרו, אולי ייעצרו, ורק אחר-כך תושב להם התערך דה.

מקורות בצבא מסרו כי צעירים רבים בוחרים שלא לקחת איתם את תעודת-הזהות שלהם, כדי שאי-אפשר יהיה לעצור אותם ולזהות אותם, והדרך הצבאית, של החרמת התעודות, מבי-טיחה את חקירתם והעמדתם לדין.

הודעת הדובר מאשרת למעשה את עיקרי הדברים, אם כי התיאור סותר לחלוטין את דבריהם של מאות עדי-ראייה, ביניהם עורכי-דין, שנכחו כמ-קום, הרופאים והצוות הרפואי. וחומר מכל: ברוך כי ניתן צידוק מלא לחיילים ולקצינים שהשתתפו באירוע, ושאי-ש מהם לא יועמד לדין.

50 אלף במצור

במבט חטוף ברחובות הראשיים של העיר עזה, אפשר היה לומר ביום הראשון כי החיים שבו למסלולם. רק אחרי בירור קצר הבנו כי האמרה הזאת היא חסרת-משמעות. החיים בר-צועה לא שבו למסלולם.

כל הריון ארך חמש דקות בלבד. הוא נערך כולו בעברית, כשהחייל הצעיר מתרגם לשני הצדדים.

הולאה. שופט: תיק 1194, צאלה אחמד מחמוד רחם. צאלה, אתה נאשם שבי-2.6.87, בשעה רבע ל-4 בבוקר, היית בהרצליה בניגוד לתנאי הרשיון שלך. זה נכון?

נאשם: נכון. שופט: מה אתה רוצה להגיד? נאשם: נכון שהייתי. שופט: אני מבין שהוא פנה לבעל-הבית שלו שיעשה לו רשיון. נאשם: אני לא עובד.

שופט: אתה לא צריך לעבוד. אסור לך בין שעה 1 ל-5 לפנות בוקר להיות מחוץ לרצועת-עזה, אלא אם כן יש לך רשיון.

נאשם: חכה רגע, שתיתי כוסית-אצל אנשים והתעככתי שם. שופט: על סמך הודאה באשמה אני מרשיע את הנאשם בעבירה שבכתב-האישום.

תובע: אני מבקש קנס כספי. שופט: (לנאשם) מה אתה רוצה להגיד, מה אתה עושה? נאשם: אני סוחר אלטע זאקען. שופט: כמה אתה מרוויח? נאשם: יום עסל יום בצל. יש לי

חמישה ילדים. שופט: אני מטיל עליך 300 שקל קנס, או 30 ימי-מאסר. צריך לשלם עד ה-15 בינואר.

ריון זה הסתיים אחרי ארבע דקות בלבד. מיספר התיק הבא 1221, והשם רמזי, הביא אל הדוכן ילד בן 12, לבוש בתלבושת אחידה של בית-ספר — מיכנסיים אפורים, חולצה-תכלת וסוודר כחול.

שופט: אתה נאשם בכך שבי-10.10.87, בשאטה, אתה השתתפת בהפגנה ברחוב וורקט אנבים על החיילים של הצבא. אתה מבין?

נאשם: כן. שופט: זה נכון? נאשם: לא נכון. שופט: סתם תפסו אותך? אתה ברחת, רצת?

נאשם: הייתי בדרך לבית-הספר בשעה 6 וחצי, ואז הגיע רכב צבאי ולקח אותי.

שופט: היו עוד ילדים? נאשם: לא, והוא נתן לי מכה. שופט: אמרת במיטרה שהוכיח? נאשם: כן, אמרתי. אמרתי שהי-יילים ברחוב נתנו מכות.

שופט לתובע: מה הוא אמר? התובע מפשפש בניירות. שופט (לאבא של הנאשם): אתה אבא שלוש מה אתה רוצה להגיד?

אבא: אנחנו לא גרים בשאטה, ואני מכיר את הילדים שלי ויודע איך הם מתנהגים.

פרצו חיילי צה"ל. החיילים היכו אותו, ושברו בכתות הרובים את ידו השמאלית, רגלו הימנית ושתי צלעות בגופו. כעבור 10 ימים היה עדיין מרותק למיטה.

שבירת עצמות בחדר-המיון. טלאל ג'מאל אל-ספדי סי-פר כי הביא את בתו בת ה-8 לחדר-המיון, כאשר

סיפר שהוכה קשות. הגיון שמתחייב מכוח המציאות המרה.

האחד בינואר

במהדק הפגישות עם פלסטיי-נים בעזה באותו היום, ניסינו לה-בין מה הם מקריהכוח הפוליטיים בע-זה.

שאלנו מה כוחם וגורלם של האיר-גונים הרתיים — האחים המוסלמים והג'האד המוסלמי — בעיר.

נאמר לנו שכוחם אינו עולה על 7% מן האוכלוסיה. מיספר זה מסתמך על מחקר שערך העיתון אל-פנור. היוצא לאור בירושלים המזרחית. ערבי-הסעודי דית תומכת כספית באחים המוסלמים, וירדן משלמת לאנשיהם מס-שפתיים. כאשר תקפו האירגונים הרתיים את יאסר ערפאת (שהכל מכנים אותו אבו-עמאר) וכינו אותו "בוגד", הם הפסידו את תמיכתם של אוהדים רבים. צמיח-תם המיספרית נעצרה.

אבל, אמר לנו משהו, כשבועיים האחרונים של האירועים הסוערים, לא היה שום הבדל בין האירגונים השונים, והכל נטלו חלק בהפגנות כאיש אחד, ללא הבדלים פוליטיים, רתיים וחיי-לוגניים, ימין ושמאל. הכוח השולט הוא פת"ח.

רגים וסלטים, ושוחחנו על המצב. איש-שיחנו לא היה אופטימי במיוחד.

סיפרנו לו על הביקור שערכנו ב-בית-המישפט הצבאי באותו הבוקר, והוא הסביר לנו קצת מדרך פעולתם ומחשבתם של עורכי-הדין הבאים להגן על הנאשמים: "לפעמים אני מעדיף שהלקוח שלי יודה באשמה, גם כשיש בידי אליבי, המוכיח שלא היה כלל במקום שטענו שהיה בו".

כשהבצענו פליאה על ררך מישפטית זו, הסביר בכאב: "אם הנאשם מודה, אפשר להגיע לעסקת-טיעון עם התבי-עה, הנאשם מקבל קנס, או מאסר-על-תנאי, ומשוחרר הביתה. אם אינו מודה, השופט דוחה את הדיון להוכחות ול-הבאת עדים בחודש, אחר-כך יש דחייה של חודש נוסף עד למתן גורלה, ורק אחר-כך נקבע גורלו של הנאשם. כל התהליך יכול לארוך חודשים אחרים, ובכל התקופה הזאת הנאשם ממשיך לשבת במעצר. לכן אני מעדיף להודות, ואז הוא משוחרר באותו היום".

קל להבין זאת כאשר שומעים את הסיפורים על מחנה אונצאר 2. שמענו עשרות פעמים באותו יום שהעצורים מובאים בלילה לים הסמוך, ושם ריחים אותם להיכנס למים כשהם לבושים כבגדיהם, ושואחר-כך מעמי-דים אותם בחוף, בקור העזתי העז. לא פגשנו איש שהיה במחנה זה ושלא

מכות ועמידה בגשם יוסף אל-באנה, הביא את אשתו לבדיקות בבית-החולים, שם קיבל מכות מהחיילים, והועמד בגשם זמן רב.

דופא ישראלי הגן כמאל עבאס אבו-רודיה נלקח מביתו בלילה, הוכה קשות, הובל לאונצאר-2, שם נמ-שכו המכות, עד שרופא צבאי ישראלי דרש שייפסקו.

ענת סרנסקי העולם הזה